ഭരണകൂടത്തിന്റെ നന്മ

അമേരിക്കൻ കൺസർവേറ്റീവുകൾക്ക് ഭരണകൂടത്തെക്കുറിച്ച് ഒരു പോസിറ്റീവ് കാഴ്ചപ്പാട് ആവശ്യമാണ്.

റോജർ സ്ക്രൂട്ടൺ എഴുതിയത്

(നിഖിൽ ആന്റണി AI പ്ലാറ്റ്ഫോം ഉപയോഗിച്ച് മലയാളത്തിലേക്ക് വിവർത്തനം ചെയ്തത്)

തന്റെ ആദ്യത്തെ ഉദ്ഘാടന പ്രസംഗത്തിൽ പ്രസിഡന്റ് റീഗൻ ഇപ്രകാരം പ്രഖ്യാപിച്ചു: 'ഗവൺമെന്റ് നമ്മുടെ പ്രശ്നങ്ങൾക്കുള്ള പരിഹാരമല്ല; ഗവൺമെന്റ് തന്നെയാണ് പ്രശ്നം.' അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ പരാമർശം തന്റെ കൺസർവേറ്റീവ് അനുയായികളുടെ ഹൃദയത്തിൽ ആഴത്തിൽ പതിഞ്ഞു. അമേരിക്കൻ കൺസർവേറ്റീവുകൾ തങ്ങളുടെ നിലപാട് വ്യക്തമാക്കാൻ ആവശ്യപ്പെടുമ്പോഴെല്ലാം, 'ഭരണകൂടം അമിതമാകുന്നു' എന്ന സന്ദേശമാണ് ആവർത്തിക്കുന്നത്.

നിയന്ത്രണങ്ങളുടെ തടയാനാകാത്ത വ്യാപനം; ജോലിസ്ഥലത്തും പൊതുവിടങ്ങളിലും എന്തിന് കുടുംബങ്ങളിൽ പോലും വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന ഇടപെടലുകൾ; നമ്മൾ ആരുമായി കൂട്ടുകൂടണം എന്നത് നിയന്ത്രിക്കാൻ ലക്ഷ്യമിട്ടുള്ള പുതിയ കുറ്റകൃത്യങ്ങളുടെ നിരന്തരമായ നിർമ്മാണം; ഒന്നാം ഭേദഗതി (First Amendment), രണ്ടാം ഭേദഗതി (Second Amendment) എന്നിവയിലൂടെയുള്ള അവകാശങ്ങളെ പരിമിതപ്പെടുത്താനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ—ഈ സംഭവവികാസങ്ങളെ കൺസർവേറ്റീവുകൾ ആശങ്കയോടെയാണ് കാണുന്നത്. അമേരിക്കയുടെ സ്ഥാപകർ വിഭാവനം ചെയ്ത, സ്വയംഭരണാധികാരമുള്ള വ്യക്തികളുടെ സ്വതന്ത്ര കൂട്ടായ്മയിൽ നിന്നും രാജ്യത്തെ പുതിയൊരു ദിശയിലേക്ക് ഇവ നയിക്കുന്നതായി അവർ കരുതുന്നു. സ്വന്തം സ്വാതന്ത്ര്യവും ഉത്തരവാദിത്തങ്ങളും പൊതുഭണ്ഡാരത്തിന്മേലുള്ള സ്ഥിരമായ അവകാശത്തിന് (public purse) പകരമായി നൽകി, മറ്റൊരാളെ ആശ്രയിച്ചു

കഴിയുന്ന വിധേയരായ ഒരു സമൂഹത്തിലേക്കാണ് ഈ മാറ്റം. ഇതിന്റെ പരിണതഫലം എന്താണെന്ന് അറിയാൻ നിങ്ങൾ യൂറോപ്പിലേക്ക് നോക്കിയാൽ മാത്രം മതി.

യൂറോപ്യൻ രാജ്യങ്ങൾ ഭരിക്കുന്നത് ഒരു രാഷ്ട്രീയ വർഗ്ഗമാണ്; യൂറോപ്യൻ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ അടച്ചിട്ട വാതിലുകൾക്ക് പിന്നിൽ മറഞ്ഞിരുന്നുകൊണ്ട് ഉത്തരവാദിത്തങ്ങളിൽ നിന്ന് അവർക്ക് എളുപ്പത്തിൽ രക്ഷപ്പെടാൻ സാധിക്കുന്നു. ഈ സ്ഥാപനങ്ങൾ, തൊഴിൽ സമയം മുതൽ ലൈംഗിക ന്യൂനപക്ഷങ്ങളുടെ അവകാശങ്ങൾ വരെ ജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ മേഖലകളെയും ബാധിക്കുന്ന നിയമങ്ങളുടെയും നിയന്ത്രണങ്ങളുടെയും ഒരു അറുതിയില്ലാത്ത പ്രവാഹം തന്നെ സൃഷ്ടിക്കുന്നു. യൂറോപ്യൻ യൂണിയനിൽ എല്ലായിടത്തും നിലനിൽക്കുന്ന 'പൊളിറ്റിക്കൽ കറക്റ്റ്നസ്' (Political Correctness) അഥവാ രാഷ്ട്രീയ ശരിപക്ഷവാദം, ഭരണകൂടം അടിച്ചേൽപ്പിക്കുന്ന ഔദ്യോഗിക വിശ്വാസപ്രമാണങ്ങൾക്ക് വിരുദ്ധമായ മൂല്യങ്ങൾ മുറുകെ പിടിക്കാനോ അതനുസരിച്ച് ജീവിക്കാനോ പ്രയാസമുണ്ടാക്കുന്നു.

വിവേചന വിരുദ്ധ നിയമങ്ങൾ (Non-discrimination laws) പല മതവിശ്വാസികളെയും സ്വവർഗാനുരാഗം, പരസ്യമായ മതപ്രസംഗം, മതചിഹ്നങ്ങളുടെ പ്രദർശനം എന്നീ കാര്യങ്ങളിൽ തങ്ങളുടെ വിശ്വാസ പ്രമാണങ്ങൾക്ക് വിരുദ്ധമായി പ്രവർത്തിക്കാൻ നിർബന്ധിക്കുന്നു. യൂറോപ്യൻ പാർലമെന്റിലെ സജീവ പ്രവർത്തകർ, സംസ്കാരമോ വിശ്വാസമോ പരമാധികാരമോ പരിഗണിക്കാതെ എല്ലാ യൂണിയൻ രാജ്യങ്ങളിലും ഗർഭച്ഛിദ്രത്തിനുള്ള നിരുപാധികമായ അവകാശം അടിച്ചേൽപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. അതോടൊപ്പം, യുവാക്കളെ സ്നേഹവും പ്രതിബദ്ധതയും തേടുന്ന ഉത്തരവാദിത്തമുള്ള മുതിർന്നവരായി വളർത്തുന്നതിന് പകരം, ലൈംഗിക വിപണിയിലെ ചരക്കുകളായി (commodities) മാറ്റാൻ

ലക്ഷ്യമിട്ടുള്ള 'ലൈംഗിക വിദ്യാഭ്യാസ' രീതികളും അവർ നടപ്പിലാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു.

യൂറോപ്പിലെ അഭിപ്രായരൂപീകരണം നടത്തുന്ന വൃത്തങ്ങളിൽ ഒരുതരം 'നിരാകരണ ഭ്രാന്ത്' (hysteria of repudiation) പടരുകയാണ്; രണ്ടായിരം വർഷം പഴക്കമുള്ള ഒരു നാഗരികതയുടെ സുസ്ഥിരമായ ആചാരങ്ങളെ ഓരോന്നായി തിരഞ്ഞെടുത്ത് അവയെ നിരോധിക്കുകയോ, അല്ലെങ്കിൽ തിരിച്ചറിയാൻ പോലും കഴിയാത്തവിധം വികൃതമായ പരിഹാസപാത്രങ്ങളാക്കി (caricature) മാറ്റുകയോ ആണ് ഇക്കൂട്ടർ ചെയ്യുന്നത്. ഇതിനോടൊപ്പം തന്നെ, സാമ്പത്തിക ജീവിതം സ്വകാര്യ സംരംഭങ്ങളിൽ നിന്ന് കേന്ദ്ര ഗവൺമെന്റിലേക്ക് ക്രമേണ കൈമാറ്റം ചെയ്യപ്പെടുന്നു. ഇതിന്റെ ഫലമായി ഫ്രാൻസിലും ഇറ്റലിയിലും പകുതിയിലധികം പൗരന്മാരും ഭരണകൂടത്തിൽ നിന്ന് വരുമാനം കൈപ്പറ്റുന്നവരായി മാറുന്നു. അതേസമയം, ചെറുകിട സംരംഭങ്ങളാകട്ടെ, അവയെ അടിച്ചമർത്താൻ വേണ്ടി മാത്രം രൂപകൽപ്പന ചെയ്തതെന്നു തോന്നിക്കുന്ന കർശനമായ നിയന്ത്രണങ്ങൾ പാലിക്കാൻ പാടുപെടുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഇത്തരം പല സംഭവവികാസങ്ങളും അമേരിക്കയിലും ആവർത്തിക്കപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. 'ന്യൂ ഡീൽ' (New Deal) വിഭാവനം ചെയ്ത പരിധികളെയും മറികടന്ന് ക്ഷേമരാഷ്ട്ര സങ്കൽപ്പം (Welfare State) ഇവിടെ വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നു. അമേരിക്കൻ ജനതയ്ക്ക് താൽപ്പര്യമുണ്ടെങ്കിലും ഇല്ലെങ്കിലും, ഒരു വിഭാഗം ലിബറൽ ഉന്നതരുടെ (liberal elite) ധാർമ്മികബോധം അവരുടെ മേൽ അടിച്ചേൽപ്പിക്കാൻ സുപ്രീം കോടതി ഇപ്പോൾ കൂടുതലായി ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നു. ഗവൺമെന്റ് എല്ലാം കൈയടക്കുന്നു എന്ന കൺസർവേറ്റീവുകളുടെ തോന്നലിന് ഈ സംഭവങ്ങൾ ആക്കം കൂട്ടുന്നു.

എല്ലാം നിയന്ത്രിക്കുന്ന ഒരു ഭരണകൂടം നൽകുന്ന വ്യാജ സുരക്ഷയ്ക്ക് വേണ്ടി അമേരിക്കക്കാർ തങ്ങളുടെ അവകാശങ്ങളും സ്വാതന്ത്ര്യവും വേഗത്തിൽ വിട്ടുകൊടുക്കുകയാണെന്ന് അവർ ഭയപ്പെടുന്നു. രാജ്യരക്ഷ, ക്രമസമാധാന പരിപാലനം, അടിസ്ഥാന സൗകര്യങ്ങളുടെ അറ്റകുറ്റപ്പണികൾ, അടിയന്തര സാഹചര്യങ്ങളിലെ ദുരിതാശ്വാസ പ്രവർത്തനങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെ ഗവൺമെന്റിന് മാത്രം ചെയ്യാൻ കഴിയുന്ന കാര്യങ്ങൾ പോലും ഇന്ന് ബജറ്റിനായി മറ്റ് പ്രവർത്തനങ്ങളോട് മത്സരിക്കേണ്ടി വരുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ, പൗരന്മാരെ സ്വതന്ത്രരായി വിട്ടിരുന്നെങ്കിൽ, വോളന്റിയർ കൂട്ടായ്മകളിലൂടെയും സ്വകാര്യ ഇൻഷുറൻസിലൂടെയും ഇതിലും എത്രയോ കാര്യക്ഷമമായി അവർ ഇത്തരം കാര്യങ്ങൾ കൈകാര്യം ചെയ്യുമായിരുന്നു. അലക്സിസ് ഡി ടോക്വിൽ (Alexis de Tocqueville) നിരീക്ഷിച്ചതുപോലെ, ജനാധിപത്യം എന്നത് ഒരുതരം അരാജകത്വമല്ല, മറിച്ച് മറ്റൊരു തരം 'ക്രമം' (order) ആണെന്നും, വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യത്തെ പരമോന്നത നിയമങ്ങളോട് യോജിപ്പിക്കാൻ അതിന് കഴിയുമെന്നും തെളിയിച്ചത് ഇത്തരം വോളന്റിയർ കൂട്ടായ്മകളല്ലേ?

യൂറോപ്പിലെ ദുർബലമായ (emasculated) സമൂഹം കൺസർവേറ്റീവുകൾക്ക് ഒരു മുന്നറിയിപ്പാണ് നൽകുന്നത്. സിവിൽ സൊസൈറ്റിയുടെ (പൗരസമൂഹം) അധികാരങ്ങളും ഉത്തരവാദിത്തങ്ങളും ഭരണകൂടം ഏറ്റെടുക്കുന്ന ആധുനിക രാഷ്ട്രീയ പ്രവണത അമേരിക്ക തിരുത്തണം എന്ന അവരുടെ വിശ്വാസത്തെ ഇത് ശക്തിപ്പെടുത്തുന്നു. 'ടീ പാർട്ടി' (Tea Party) പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ആഹ്വാനവും ഇതായിരുന്നു. 'ഒബാമകെയറിന്' (Obamacare) എതിരെ കോൺഗ്രസിലെ റിപ്പബ്ലിക്കൻ കോക്കസ് നടത്തിയ നീണ്ട പോരാട്ടത്തിന് പിന്നിലും ഇതേ വികാരം തന്നെയായിരുന്നു. എന്നാൽ രാജ്യത്തിന്റെ സാമ്പത്തിക ഭദ്രതയെപ്പോലും അപകടത്തിലാക്കുന്ന ഘട്ടത്തിലേക്ക് ആ പോരാട്ടം നീണ്ടപ്പോൾ അത് അമേരിക്കൻ ജനതയെ അവർക്കെതിരാക്കി.

അതുകൊണ്ട് തന്നെ ഗവൺമെന്റിന്റെ ദോഷവശങ്ങൾ മാത്രമല്ല—അത് തിരിച്ചറിയാൻ അമേരിക്കക്കാർക്ക് പ്രയാസമില്ല—അതിന്റെ ഗുണവശങ്ങൾ കൂടി പരിഗണിക്കേണ്ടത് ഇപ്പോൾ അനിവാര്യമാണ്. കാരണം, ഗവൺമെന്റിനെക്കുറിച്ച് വ്യക്തമായ ഒരു പോസിറ്റീവ് കാഴ്ചപ്പാടും ഇല്ലാത്തവരായും, രാജ്യത്തിന്റെ ഭാവിക്ക് ആവശ്യമായ ഫെഡറൽ പദ്ധതികളെപ്പോലും വെറുതെ ്രാല്പിക്കുന്നവരായും അമേരിക്കൻ കൺസർവേറ്റീവുകൾ മുദ്രകുത്തപ്പെടാൻ സാധ്യതയുണ്ട്. എല്ലാറ്റിനുമുപരി, ഗവൺമെന്റ് എന്നത് മനുഷ്യസഹജമായ ഒന്നാണെന്ന സത്യം അവർ മറന്നുപോകുന്നു. തലമുറകളെ പരസ്പര പ്രതിബദ്ധതയോടെ കോർത്തിണക്കുന്ന ദീർഘകാലമായുള്ള വിശ്വസ്തതയുടെ (extended loyalties) പ്രകടരൂപം കൂടിയാണ് ഭരണകൂടം.

യഥാർത്ഥത്തിൽ, സഹജീവികളുമായി സമാധാനപരമായി ജീവിക്കാനുള്ള നമ്മുടെ എല്ലാ ശ്രമങ്ങളിലും ഏതെങ്കിലും തരത്തിലുള്ള ഒരു ഭരണസംവിധാനം (government) പ്രകടമാണ്. നമ്മളെ ഭരിക്കാൻ നിയോഗിക്കപ്പെട്ടവരിൽ നിന്ന് നമ്മെ സംരക്ഷിക്കുന്ന ചില അവകാശങ്ങൾ നമുക്കുണ്ട്—അതിൽ പലതും 'ഹേബിയസ് കോർപ്പസ്' (habeas corpus) പോലെ പുരാതനമായ സാധാരണ നിയമപരമായ (common-law) അവകാശങ്ങളാണ്. എന്നാൽ ഇത്തരം അവകാശങ്ങൾ നമ്മുടെ വ്യക്തിപരമായ സ്വത്തുക്കളായി മാറുന്നത് അവ നടപ്പിലാക്കാൻ ഒരു ഗവൺമെന്റ് ഉള്ളതുകൊണ്ട് മാത്രമാണ്—ആവശ്യമെങ്കിൽ ആ ഗവൺമെന്റിന് തന്നെ എതിരെ അവ നടപ്പിലാക്കാനും അതിന് സാധിക്കണം.

പല കൺസർവേറ്റീവുകളും വിശ്വസിക്കുന്നതുപോലെയോ, അല്ലെങ്കിൽ അധികാരം കയ്യിലില്ലാത്തപ്പോൾ ഇടതുപക്ഷക്കാർ വിശ്വസിക്കുന്നതുപോലെയോ ഉള്ള ഒരു 'അധികാര പ്രയോഗത്തിന്റെയോ അടിച്ചമർത്തലിന്റെയോ' സംവിധാനമല്ല ഗവൺമെന്റ്. മറിച്ച്, ഗവൺമെന്റ് എന്നത് ഒരു സുസ്ഥിരമായ 'ക്രമത്തിനായുള്ള' (order) തിരച്ചിലാണ്;

ആ ക്രമം നിലനിർത്താൻ എത്രത്തോളം അധികാരം ആവശ്യമാണോ അത്രമാത്രം അധികാരമേ അതിനുള്ളൂ. കുടുംബത്തിലും, ഗ്രാമത്തിലും, അയൽക്കാരുടെ സ്വതന്ത്ര കൂട്ടായ്മകളിലും, ബർക്കും (Burke) ടോകിില്ലും (Tocqueville) പുകഴ്ത്തിപ്പറഞ്ഞ 'ചെറിയ സൈന്യങ്ങളിലും' (little platoons) ഈ ഭരണസംവിധാനം അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. സമൂഹത്തെ കോർത്തിണക്കുന്ന സ്നേഹത്തിന്റെയും സന്മനസ്സിന്റെയും ആദ്യ ചലനങ്ങളിൽ പോലും അതുണ്ട്. കാരണം, ഗവൺമെന്റ് എന്നത് സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ മറുപുറം മാത്രമാണ്; സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ സാധ്യമാക്കുന്ന ഒന്നാണത്.

നമ്മൾ 'സ്വതന്ത്രരായി ജനിക്കുന്നു' എന്ന് റൂസ്സോ നമ്മോട് പറഞ്ഞു; സാമൂഹിക ക്രമം അടിച്ചേൽപ്പിക്കുന്ന ചങ്ങലകൾ നീക്കം ചെയ്താൽ മാത്രം മതി നമ്മുടെ സ്വാഭാവികമായ കഴിവുകൾ പൂർണ്ണമായി ആസ്വദിക്കാൻ എന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാദം. അമേരിക്കൻ കൺസർവേറ്റീവുകൾ ഈ ആശയത്തെ സംശയത്തോടെയാണ് കണ്ടിട്ടുള്ളതെങ്കിലും—പ്രത്യേകിച്ച് 60-കളിലെ തീവ്രവാദ ചിന്താഗതികളുടെ വിനാശകരമായ സ്വാധീനത്തിനെതിരെ അവർ നിലകൊണ്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും—അറിയാതെ തന്നെ ഈ ആശയത്തോട് ഒട്ടിനിൽക്കുന്ന ഒരു പ്രവണത അവരിലുണ്ട്.

അവർ പയനിയർ സംസ്കാരത്തിന്റെ (pioneer culture) പിൻഗാമികളാണ്. തനിയെ മുന്നിട്ടിറങ്ങി തന്റെ പദ്ധതികളുടെ ഭാരം സ്വന്തം ചുമലിലേറ്റുകയും, പിന്നാലെ വരുന്നവർക്കായി വഴിതെളിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ആ ഒറ്റയാൾ പോരാളിയായ സംരംഭകനെ (solitary entrepreneur) അവർ ആരാധിക്കുന്നു. അയ്ൻ റാൻഡിന്റെ (Ayn Rand) നോവലുകളിൽ അതിശയോക്തിയോടെ അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന ഈ കഥാപാത്രത്തിന് അമേരിക്കൻ ചരിത്രത്തിൽ അർഹമായ സ്ഥാനമുണ്ട്. എന്നാൽ, സ്വതന്ത്രനായ വ്യക്തി പ്രകൃതിദത്തമായ അവസ്ഥയിൽ (state of nature) തന്നെ നിലനിൽക്കുന്നുവെന്നും, ഗവൺമെന്റിന്റെ ചങ്ങലകൾ

അഴിച്ചുമാറ്റുന്നതിലൂടെയാണ് നമ്മൾ സ്വതന്ത്രരാകുന്നതെന്നും വിശ്വസിക്കാൻ ഈ കഥ ആളുകളെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു. പക്ഷേ, അത് സത്യത്തിന് വിരുദ്ധമാണ്.

പ്രകൃതിദത്തമായ അവസ്ഥയിൽ (state of nature) നമ്മൾ സ്വതന്ത്രരല്ല; അതിലുപരി, അവകാശങ്ങളും കടമകളുമുള്ള, സ്വന്തം ജീവിതത്തിന്റെ ചുമതല ഏറ്റെടുക്കാൻ പ്രാപ്തിയുള്ള 'വ്യക്തികൾ' പോലും അല്ല നമ്മൾ. വികാസത്തിന്റെ ഘട്ടങ്ങളിൽ നമുക്ക് സ്വതന്ത്രരാകാൻ സാധിക്കും എന്നതുകൊണ്ടാണ് നമ്മൾ പ്രകൃത്യാ സ്വതന്ത്രരാണെന്ന് പറയുന്നത്. ഈ വികാസമാകട്ടെ, ഓരോ ഘട്ടത്തിലും നമ്മെ വിശാലമായ സാമൂഹിക ലോകവുമായി ബന്ധിപ്പിക്കുന്ന ശൃംഖലകളെയും ബന്ധങ്ങളെയും ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു.

ചില പ്രത്യേക തരത്തിലുള്ള സാമൂഹിക ശൃംഖലകൾ മാത്രമാണ് മനുഷ്യരെ സ്വയം ഒരു 'വ്യക്തിയായി' കാണാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നത്—അവകാശങ്ങളാൽ സംരക്ഷിക്കപ്പെട്ടും കടമകളാൽ പരസ്പരം ബന്ധിക്കപ്പെട്ടും കഴിയുന്ന വ്യക്തികൾ. ജൈവികമായ ആവശ്യകതകൾ (organic necessity) കൊണ്ടല്ലാതെ, സ്വതന്ത്രമായ സമ്മതത്തോടുകൂടി (free consent) മനുഷ്യർ സമൂഹത്തിൽ ഒന്നിക്കുന്നത് ചില പ്രത്യേക സാഹചര്യങ്ങളിൽ മാത്രമാണ്. ലളിതമായി പറഞ്ഞാൽ, 'മനുഷ്യൻ എന്ന വ്യക്തി' (human individual) എന്നത് ഒരു സാമൂഹിക നിർമ്മിതിയാണ്. ചരിത്രഗതിയിൽ ഇത്തരം വ്യക്തിത്വങ്ങളുടെ ഉദയം തന്നെയാണ്, മനുഷ്യരാശിയുടെ മറ്റ് പല സാമൂഹിക സംരംഭങ്ങളിൽ നിന്നും നമ്മുടെ നാഗരികതയെ വേറിട്ടു നിർത്തുന്നതും.

അതുകൊണ്ട് തന്നെ, ഗവൺമെന്റിനെ സംശയത്തോടെ വീക്ഷിക്കുന്ന—പല കാര്യങ്ങളിലും ആ സംശയം ന്യായവുമാണ്—വ്യക്തികളായ നമുക്ക്, അതിനേക്കാൾ ആഴമേറിയ ഒരു ആവശ്യം ഗവൺമെന്റിനോടുണ്ട്. നമ്മുടെ സാമൂഹിക അസ്തിത്വത്തിന്റെ ഓരോ

നാരുകളിലും ഗവൺമെന്റ് ഇഴചേർന്നു കിടക്കുന്നു. നമ്മുടെ സാമൂഹിക ജീവിതം ആ രീതിയിൽ രൂപപ്പെടുത്തിയതുകൊണ്ടാണ് നമ്മൾ ഓരോരുത്തരും 'വ്യക്തികളായി' വളർന്നുവരുന്നത്.

സ്നേഹത്തിന്റെ ആദ്യ പ്രേരണയാൽ ഒരാൾ മറ്റൊരാളുമായി സൗഹൃദത്തിൽ ഏർപ്പെടുമ്പോൾ തന്നെ, അവർക്കിടയിൽ പെട്ടെന്നുതന്നെ ഉത്തരവാദിത്തത്തിന്റെ (accountability) ഒരു ബന്ധം ഉദയം ചെയ്യുന്നു. അവർ പരസ്പരം വാഗ്ദാനങ്ങൾ നൽകുന്നു. പരസ്പര ബാധ്യതകളുടെ ഒരു വലയത്തിൽ അവർ ബന്ധിക്കപ്പെടുന്നു. ഒരാൾ മറ്റൊരാളെ ദ്രോഹിച്ചാൽ, അവിടെ ഒരു 'ചോദ്യം ചെയ്യൽ' (calling to account) ഉണ്ടാകുന്നു; മാപ്പ് ചോദിക്കുന്നത് വരെ ആ ബന്ധം അപകടത്തിലായിരിക്കും. അവർ ഒരുമിച്ച് കാര്യങ്ങൾ ആസൂത്രണം ചെയ്യുന്നു; തങ്ങളുടെ കാരണങ്ങളും പ്രതീക്ഷകളും പുകഴ്ത്തലുകളും കുറ്റപ്പെടുത്തലുകളും അവർ പങ്കിടുന്നു. അവർ ചെയ്യുന്ന ഓരോ കാര്യത്തിലും അവർ പരസ്പരം ഉത്തരം പറയാൻ ബാധ്യസ്ഥരായി മാറുന്നു. ഈ ഉത്തരവാദിത്തത്തിന്റെ ബന്ധം ഉദയം ചെയ്യുന്നില്ലെങ്കിൽ, സൗഹൃദമായി മാറാമായിരുന്ന ഒന്ന് വെറുമൊരു ചൂഷണമായി (exploitation) മാറും.

കുടുംബം, പാർട്ടി, പ്രത്യയശാസ്ത്രം അല്ലെങ്കിൽ ഗോത്രം എന്നിവയുടെ താൽപ്പര്യങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കുന്നതിനായി ഉത്തരവാദിത്തത്തിന്റെ (accountability) അടിസ്ഥാന ബന്ധം ഇല്ലാതാക്കുകയോ വികൃതമാക്കുകയോ ചെയ്ത നിരവധി രാഷ്ട്രീയ സംവിധാനങ്ങൾ നമ്മുടെ ലോകത്തുണ്ട്. 'അറബ് വസന്തം' (Arab Spring) എന്ന് വിളിക്കപ്പെടുന്ന സംഭവങ്ങളിൽ നിന്ന് എന്തെങ്കിലും പഠിക്കാനുണ്ടെങ്കിൽ അത് ഇതാണ്: അന്ന് പുറത്താക്കപ്പെട്ട ഗവൺമെന്റുകൾ, തങ്ങളുടെ വിഭവങ്ങൾക്കായി ആരെയാണോ ആശ്രയിച്ചിരുന്നത് ആ ജനതയോട് ഉത്തരവാദിത്തമുള്ളവരായിരുന്നില്ല. മധ്യപൂർവേഷ്യൻ സ്വേച്ഛാധിപത്യങ്ങൾ തങ്ങളുടെ പതനത്തിന് ശേഷം വലിയൊരു ശൂന്യതയാണ്

അവശേഷിപ്പിച്ചത്. കാരണം, ഭരണകൂടം എന്ന കലയുടെ ആധാരശിലയായ 'ഉത്തരവാദിത്തം' കാത്തുസൂക്ഷിക്കുന്ന ഓഫീസുകളോ, നിയമനടപടികളോ, ആചാരങ്ങളോ, പാരമ്പര്യങ്ങളോ അവിടെ നിലവിലുണ്ടായിരുന്നില്ല—നമ്മളെപ്പോലെയുള്ള വ്യക്തികൾ മനസ്സിലാക്കുന്ന ഭരണകൂടം എന്ന കലയാണത്.

അറബ് സ്വേച്ഛാധിപത്യങ്ങളിൽ കുടുംബം, ഗോത്രം, മതം എന്നിവയിലൂടെ പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്ന 'അധികാരം' മാത്രമാണുണ്ടായിരുന്നത്; അവിടെ വ്യക്തിപരമായ പൗരത്വത്തിനോ രാഷ്ട്രത്തിനോ ഒരു വിലയുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇത്തരം ഭരണസംവിധാനങ്ങളിൽ ശാശ്വതമായ ഒരു 'പൗരസൗഹൃദം' (civic friendship) നിലനിൽക്കുക എന്നത് അസാധ്യമായിരുന്നു.

ദൈനംദിന ജീവിതത്തിലും, മറ്റുള്ളവരോട് ഒട്ടും ഉത്തരവാദിത്തമില്ലാതെ പെരുമാറുന്ന ചിലരുണ്ട്. അത്തരക്കാർ 'അടിച്ചമർത്തലിന്റെ' (domination) കളികളിൽ തളയ്ക്കപ്പെട്ടവരാണ്. അവർ ഒരു ബന്ധം കെട്ടിപ്പടുക്കുകയാണെങ്കിൽ അത് ഒരിക്കലും ഒരു സ്വതന്ത്ര ബന്ധമായിരിക്കില്ല. രണ്ട് പക്ഷത്തുള്ളവർക്കും അവകാശങ്ങളും കടമകളും നൽകുന്ന ഒന്നാണ് സ്വതന്ത്രമായ ബന്ധം; അവിടെ വെറും അധികാരം (power) വഴിമാറുകയും താൽപ്പര്യങ്ങളുടെ യഥാർത്ഥ പരസ്പര പൂരകത്വം (mutuality) ഉയർന്നു വരികയും ചെയ്യുന്നു.

യുക്തിയുള്ള ജീവികളെ വെറുമൊരു മാർഗ്ഗമായല്ല (means), മറിച്ച് ഒരു ലക്ഷ്യമായി (ends) തന്നെ കാണണം എന്ന് കൽപ്പിക്കുന്ന ഇമ്മാനുവൽ കാന്റിന്റെ 'കാറ്റഗറിക്കൽ ഇംപെറേറ്റീവ്' (categorical imperative) എന്ന സിദ്ധാന്തത്തിന്റെ രണ്ടാം രൂപം വിഭാവനം ചെയ്യുന്നത് ഇതാണ്—മറ്റൊരു വിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, നമ്മുടെ എല്ലാ ബന്ധങ്ങളെയും അവകാശങ്ങളുടെയും കടമകളുടെയും വലയത്തിനുള്ളിൽ പ്രതിഷ്ഠിക്കുക എന്നതാണത്. ഇത്തരം സ്വതന്ത്ര ബന്ധങ്ങൾ വെറുമൊരു സ്നേഹപ്രകടനമല്ല, മറിച്ച് അത്

ഒരുതരം 'വിധേയത്വം' (obedience) കൂടിയാണ്; അവിടെ മറ്റൊരാൾക്ക് തന്റെ ഭാഗം പറയാനുള്ള അവകാശമുണ്ട്. കാന്റിന്റെ സന്ദേശത്തെ ഞാൻ ഇപ്രകാരമാണ് വായിക്കുന്നത്: പരമാധികാരമുള്ള വ്യക്തികൾ (Sovereign individuals) ഒരേസമയം തന്നെ വിധേയരായ പ്രജകൾ കൂടിയാണ്; അവർ 'ഞാൻ' എന്ന ഭാവത്തിൽ നിന്ന് പരസ്പരം മുഖാമുഖം നോക്കുന്നു.

നമ്മുടെ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഈ സത്യങ്ങൾ വെളിപ്പെടുത്താൻ മറ്റ് പല വഴികളുമുണ്ട്. കുടുംബം, ടീമുകൾ, സമൂഹം, വിദ്യാലയം, ജോലിസ്ഥലം എന്നിങ്ങനെ മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ മേഖലകളിലും ഇതിന് ഉദാഹരണങ്ങൾ കാണാൻ സാധിക്കും. സ്വന്തം പ്രവൃത്തികളുടെ ഉത്തരവാദിത്തം ഏറ്റെടുക്കാൻ പഠിക്കുന്നതിലൂടെയാണ് മനുഷ്യർ സ്വതന്ത്രരായ വ്യക്തികളായി മാറുന്നത്. മറ്റുള്ളവരുമായി അന്തസ്സുള്ള ബന്ധങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുന്നതിലൂടെയാണ് അവർ ഇത് നേടിയെടുക്കുന്നത്.

അമേരിക്കയുടെ സ്ഥാപകർ (Founders) അഭിസംബോധന ചെയ്ത ആ 'സ്വതന്ത്ര വ്യക്തികൾ' സ്വതന്ത്രരായിരുന്നത് അവർ സാമൂഹിക ബന്ധങ്ങളിലൂടെ വളർന്നതുകൊണ്ട് മാത്രമാണ്; സ്വന്തം പ്രവൃത്തികളുടെ പൂർണ്ണ ഉത്തരവാദിത്തം ഏറ്റെടുക്കാനും, തങ്ങൾക്കിടയിൽ ഒരുതരം ധാർമ്മിക സമത്വം (moral equality) സ്ഥാപിക്കുന്ന അവകാശങ്ങളും ആനുകൂല്യങ്ങളും പരസ്പരം നൽകാനും പാകപ്പെട്ട ഒരു ഘട്ടം വരെ അവർ ആ ബന്ധങ്ങളിലൂടെ വളർന്നു.

മറ്റൊരു വിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, നമ്മുടെ പാരമ്പര്യമനുസരിച്ച് ഗവൺമെന്റിനും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനും ഒരേയൊരു സ്രോതസ്സാണുള്ളത്—തങ്ങൾ ചെയ്യുന്ന കാര്യങ്ങൾക്ക് പരസ്പരം ഉത്തരം പറയാനുള്ള (accountability) മനുഷ്യന്റെ സഹജമായ താല്പര്യമാണത്. ഈ സ്വഭാവം പ്രകടിപ്പിക്കാതെ ഒരു സ്വതന്ത്ര സമൂഹവും

നിലവിൽ വരികയില്ല. അമേരിക്കക്കാർ തങ്ങളുടെ പാരമ്പര്യത്തിൽ അഭിമാനപൂർവ്വം കാത്തുസൂക്ഷിക്കുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യം എന്നത്, മറ്റുള്ളവരോട് ഉത്തരവാദിത്തം പുലർത്തുന്ന അവരുടെ ശീലത്തിന്റെ മറുപുറം മാത്രമാണ്.

പ്രാദേശികമായ ഒരു അടിയന്തര സാഹചര്യം ഉണ്ടാകുമ്പോൾ, അമേരിക്കക്കാർ അയൽക്കാരുമായി ഒത്തുചേർന്ന് അത് പരിഹരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു; എന്നാൽ യൂറോപ്യന്മാരാകട്ടെ, ഭരണകൂടത്തിന്റെ പ്രതിനിധികൾ വരുന്നത് വരെ നിസ്സഹായരായി കാത്തിരിക്കുന്നു. നമ്മൾ ഈ രാജ്യത്തെ 'സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ നാട്' (land of the free) എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കുമ്പോൾ ഇത്തരമൊരു സാഹചര്യമാണ് നമ്മുടെ മനസ്സിലുള്ളത്. അതിനർത്ഥം ഗവൺമെന്റ് ഇല്ലാത്ത നാട് എന്നല്ല; മറിച്ച്, പരസ്പരം ഉത്തരവാദിത്തമുള്ള വ്യക്തികൾക്കിടയിൽ സ്വയമേവ ഉദയം ചെയ്യുന്ന ഇത്തരമൊരു ഗവൺമെന്റുള്ള നാട് എന്നാണ്.

ഈ ഭാഗം ഗവൺമെന്റ് എന്നത് മുകളിൽ നിന്ന് അടിച്ചേൽപ്പിക്കുന്ന ഒന്നല്ല, മറിച്ച് ഒരു സമൂഹത്തിന്റെ ഉള്ളിൽ നിന്ന് സ്വാഭാവികമായി വളർന്നുവരുന്ന ഒന്നാണെന്ന് വ്യക്തമാക്കുന്നു. ടോകിൽ നിരീക്ഷിച്ച അമേരിക്കക്കാരുടെ സവിശേഷമായ കൂട്ടായ്മകളെക്കുറിച്ചാണ് ഇവിടെ പ്രതിപാദിക്കുന്നത്.

Malayalam Translation

"ഇത്തരമൊരു ഗവൺമെന്റ് പുറത്തുനിന്ന് അടിച്ചേൽപ്പിക്കുന്ന ഒന്നല്ല: മറിച്ച്, ഒരു സമൂഹത്തെ ഒന്നിപ്പിക്കുന്ന താൽപ്പര്യങ്ങളുടെയും സ്നേഹബന്ധങ്ങളുടെയും പ്രകടനമായി അത് ആ സമൂഹത്തിനുള്ളിൽ നിന്ന് തന്നെ വളർന്നുവരുന്നതാണ്. എല്ലാ കാര്യങ്ങളും വോട്ടിനിട്ട് തീരുമാനിക്കണം എന്ന് ഇതിന് നിർബന്ധമില്ല; എന്നാൽ ഓരോ വ്യക്തിയെയും ഇത് ബഹുമാനിക്കുകയും, ആത്യന്തികമായി ഒരു

നേതാവിന്റെ അധികാരം എന്നത് ജനങ്ങൾ അയാളാൽ നയിക്കപ്പെടാൻ നൽകുന്ന സമ്മതത്തിൽ (consent) നിന്നാണ് ഉണ്ടാകുന്നതെന്ന് അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

അങ്ങനെയാണ് ഈ രാജ്യത്തെ ആദ്യകാല കുടിയേറ്റ സമൂഹങ്ങൾ (pioneering communities) അവർക്കായി തന്നെ നിയമങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചതും ക്ലബ്ബുകൾ, സ്കൂളുകൾ, റെസ്ക്യൂ സ്ക്വാഡുകൾ, കമ്മിറ്റികൾ എന്നിവ രൂപീകരിച്ചതും. ഒറ്റയ്ക്ക് പരിഹരിക്കാൻ കഴിയാത്ത, എന്നാൽ അയൽക്കാരുടെ സഹകരണം ആവശ്യമുള്ള പ്രശ്നങ്ങൾ നേരിടാനാണ് അവർ ഇത് ചെയ്തത്. ടോക്വില്ലിനെ അത്രമേൽ ആകർഷിച്ച ഈ 'കൂട്ടായ്മകൾ രൂപീകരിക്കാനുള്ള ശീലം' വെറുമൊരു സ്വാതന്ത്ര്യപ്രകടനം മാത്രമല്ലായിരുന്നു: അത് ഭരണകൂടത്തിലേക്കുള്ള (government) സഹജമായ ഒരു നീക്കമായിരുന്നു. ആ പങ്കിട്ട ക്രമത്തിലൂടെ (shared order) പൗരന്മാരുടെ ഉത്തരവാദിത്തങ്ങൾ നിലനിർത്താനും വർദ്ധിപ്പിക്കാനും അവർക്ക് സാധിച്ചു.

കൺസർവേറ്റീവുകൾ ഭരണകൂടത്തിനെതിരെ പിറുപിറുക്കുമ്പോൾ, അത് തങ്ങളുടെ മേൽ പുറത്തുനിന്ന് അടിച്ചേൽപ്പിച്ച ഒന്നാണെന്ന തോന്നലിൽ നിന്നാണ് അവർ അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നത്; ഒരു അധിനിവേശ ശക്തിയുടെ ഭരണകൂടം എന്നപോലെ. കമ്മ്യൂണിസത്തിന് കീഴിൽ യൂറോപ്പിൽ വളർന്നുവന്നതും, ഇപ്പോൾ യൂറോപ്യൻ യൂണിയന് കീഴിൽ വീണ്ടും വളരുന്നതും ഇത്തരമൊരു ഗവൺമെന്റാണ്—ഇത് ഒരുപക്ഷേ കൂടുതൽ മൃദുവായതോ മാന്യമായതോ ആയിരിക്കാം, എങ്കിലും അത് ആരോടും ഉത്തരവാദിത്തമില്ലാത്ത ഒന്നാണ്.

സമാനമായ രീതിയിൽ അപരിചിതമായ ഒരു ഭരണകൂടം അമേരിക്കയിലും വളരുന്നുണ്ടെന്ന് കരുതുന്നത് എളുപ്പമാണ്; അമേരിക്കൻ ജനതയുടെ മേൽ അവർക്ക് അന്യമായ ധാർമ്മിക വിശ്വാസങ്ങൾ അടിച്ചേൽപ്പിക്കുന്ന ലിബറൽ നയങ്ങളുടെ ഫലമായി ഭരണകൂടത്തെ

പൂർണ്ണമായി (tout court) തള്ളിപ്പറയുന്ന അവസ്ഥയിലേക്ക് ഇത് അവരെ നയിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇത് ഒരു തെറ്റായ കാഴ്ചപ്പാടായിരിക്കും. ഗവൺമെന്റിനോടുള്ള മനുഷ്യന്റെ അടിസ്ഥാനപരമായ ആവശ്യകതയെക്കുറിച്ച് മാത്രമല്ല, യൂറോപ്പിനെ അപേക്ഷിച്ച് അമേരിക്കയുടെ അവസ്ഥയെക്കുറിച്ചുമുള്ള ഒരു തെറ്റിദ്ധാരണയായിരിക്കും അത്. അനേകം കൺസർവേറ്റീവുകൾ ഈ തെറ്റ് ആവർത്തിക്കുന്നതുകൊണ്ട് തന്നെ, അതിനെതിരെ മുന്നറിയിപ്പ് നൽകേണ്ട സമയം അതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു.

"ചെറിയ സമൂഹങ്ങളിൽ ഗവൺമെന്റ് രൂപപ്പെടുന്നത് ഏകോപനവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട (problem of coordination) പ്രശ്നങ്ങൾക്കുള്ള പരിഹാരമായാണ്. നിയമങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നത് ഏതെങ്കിലും ഒരു കേന്ദ്ര അധികാരിയുടെ കല്പനകളായല്ല, മറിച്ച് എല്ലാവരും സ്വമേധയാ പിന്തുടരുന്ന കീഴ്വഴക്കങ്ങളായാണ് (conventions)—നല്ല പെരുമാറ്റരീതികൾ പോലെ. ജനങ്ങളിൽ ഒരാളായതുകൊണ്ട് തന്നെ തങ്ങളോട് ഉത്തരവാദിത്തമുള്ള പ്രാദേശിക ജഡ്ജിയോടോ നിയമനിർമ്മാതാവിനോടോ ആർക്കും എതിർപ്പില്ല. അതുപോലെ, തീരുമാനങ്ങളിൽ എല്ലാവർക്കും തുല്യമായ അഭിപ്രായം നൽകുന്ന പ്ലാനിംഗ് കമ്മിറ്റികളെയും ആരും എതിർക്കില്ല.

ഹയെക്കും (Hayek) മറ്റുള്ളവരും ഇത്തരം 'സ്വതസിദ്ധമായ ക്രമങ്ങളെ' (spontaneous order) കുറിച്ച് പഠിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇംഗ്ലീഷ് സംസാരിക്കുന്നവരുടെ മഹത്തായ സമ്മാനമായ 'കോമൺ ലോ' (common law) ഇതിന്റെ ഏറ്റവും വ്യക്തമായ ഉദാഹരണമാണ്. സമൂഹങ്ങൾ വലുതാവുകയും കൂടുതൽ പ്രദേശങ്ങളും വ്യത്യസ്തമായ ജീവിതരീതികളും തൊഴിലുകളും അതിൽ ഉൾപ്പെടുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ ഏകോപന പ്രശ്നങ്ങളും വർദ്ധിക്കുന്നു എന്നാണ് അവരുടെ വാദങ്ങൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. ഒരു നിശ്ചിത ഘട്ടം കഴിഞ്ഞാൽ, അയൽക്കാരുടെ ആഗ്രഹങ്ങളും പദ്ധതികളും അംഗീകരിക്കാനുള്ള പൗരന്മാരുടെ സ്വാഭാവികമായ സന്മനസ്സുകൊണ്ട് മാത്രം ഈ

ഏകോപനം സാധ്യമാകില്ല. ആ ഘട്ടത്തിൽ, മുകളിൽ നിന്നുള്ള ഒരു ഭരണകൂടത്തിന്റെ (government from above) ഇടപെടൽ ആവശ്യമായി വരുന്നു. അവിടെ സമൂഹം മുഴുവനായി പിന്തുടരേണ്ട നിയമങ്ങളും ചട്ടങ്ങളും നിർമ്മിക്കപ്പെടുന്നു. മാക്സ് വെബർ (Max Weber) വിശേഷിപ്പിച്ച 'അക്രമത്തിന്മേലുള്ള കുത്തക' (monopoly on violence) അഥവാ എതിരാളികളെ അനുവദിക്കാത്ത നിയമനിർവ്വഹണ സംവിധാനത്തിലൂടെയാണ് ഇത് നടപ്പിലാക്കുന്നത്."

അതാണ് നമ്മുടെ ഇന്നത്തെ അവസ്ഥ. ആധുനിക ഗവൺമെന്റിനെതിരെയുള്ള പരാതികളെ തള്ളിക്കളയുകയല്ല ഇതിന്റെ അർത്ഥം. ഇന്നത്തെ ഗവൺമെന്റുകൾ പൗരന്മാരുടെ സ്വകാര്യതയിലേക്ക് അമിതമായി ഇടപെടുന്നവരും, പലർക്കും അന്യമായ ശീലങ്ങളും അഭിപ്രായങ്ങളും മൂല്യങ്ങളും അടിച്ചേൽപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നവരും, സ്വതന്ത്ര സംരംഭങ്ങൾക്കും കൂട്ടായ്മകൾക്കും തടസ്സങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കാൻ ഉത്സാഹിക്കുന്നവരുമായി മാറിയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇത്തരം പ്രത്യാഘാതങ്ങൾ ഗവൺമെന്റ് എന്ന സംവിധാനത്തിന്റെ കുഴപ്പമല്ല. മറിച്ച്, രാജ്യത്തെ ഗണ്യമായ സ്വാധീനമുള്ള ഒരു വിഭാഗം ലിബറൽ ഉന്നതരുടെ (liberal elite) ചിന്താഗതിയുടെ ഫലമാണത്.

ഭരണകൂടത്തെ ദുരുപയോഗം ചെയ്യുന്നവരെയും, നമ്മൾ സ്വഭാവികമായി അംഗീകരിക്കുന്ന പരിധികൾക്ക് അപ്പുറത്തേക്ക് ഗവൺമെന്റിന്റെ അധികാരം വ്യാപിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നവരെയും വിമർശിക്കുക എന്നതാകണം കൺസർവേറ്റീവുകളുടെ ദൗത്യം. ലിബറലുകൾ നടത്തുന്ന ദുരുപയോഗങ്ങളിൽ നിന്ന് ഭരണകൂടത്തെ സംരക്ഷിക്കുന്ന ഒന്നായിരിക്കണം കൺസർവേറ്റിസം

ക്ഷേമരാഷ്ട്രത്തിന്റെ (welfare state) യഥാർത്ഥ അർത്ഥം മനസ്സിലാക്കുന്നതിൽ പല കൺസർവേറ്റീവുകൾക്കും

സംഭവിച്ച പരാജയം ഈ ലക്ഷ്യത്തെ ദോഷകരമായി ബാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. മുൻകാലങ്ങളിൽ രാഷ്ട്രീയ പ്രക്രിയയുടെ ഭാഗമല്ലാതിരുന്ന പല കാര്യങ്ങളും പൊതു അജണ്ടയുടെ ഭാഗമായി മാറിയത് ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിലാണ്. സമൂഹത്തിൽ അംഗങ്ങളായതുകൊണ്ട് പ്രത്യേകിച്ച് നേട്ടങ്ങളൊന്നും ലഭിക്കാത്തവരുടെ കൂടി സമ്മതം (consent) ഭരണകൂടത്തിന് ലഭിക്കണമെങ്കിൽ, പകരം എന്തെങ്കിലും അവർക്ക് നൽകേണ്ടതുണ്ടെന്ന് (quid pro quo) രാഷ്ട്രീയക്കാർ തിരിച്ചറിഞ്ഞു.

രണ്ട് ലോകമഹായുദ്ധങ്ങളുടെ കാലത്താണ് ഇത് കൂടുതൽ വ്യക്തമായത്; അന്ന് സമൂഹത്തിലെ എല്ലാ വിഭാഗം ആളുകളോടും യുദ്ധം ചെയ്യാനും ആവശ്യമെങ്കിൽ മരിക്കാനും രാജ്യം ആവശ്യപ്പെട്ടു. തങ്ങൾ ജീവൻ പണയപ്പെടുത്തി സംരക്ഷിക്കുന്ന ഈ സമൂഹത്തിലെ അംഗത്വം തങ്ങൾക്ക് യാതൊരു ഗുണവും നൽകുന്നില്ലെങ്കിൽ, അവർ എന്തിന് ഇത് ചെയ്യണം? അതുകൊണ്ട് തന്നെ, ബുദ്ധിമുട്ടനുഭവിക്കുന്ന പൗരന്മാരുടെ ക്ഷേമത്തിൽ ഭരണകൂടത്തിന് ഉത്തരവാദിത്തമുണ്ടെന്ന അടിസ്ഥാന തത്വം പരക്കെ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടു. തങ്ങൾക്ക് തനിയെ കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യാൻ കഴിയാത്തപ്പോൾ സമൂഹം അവരെ പരിരക്ഷിക്കണം എന്ന ചെറിയ സമൂഹങ്ങളുടെ വിശ്വാസത്തിന്റെ ഒരു വലിയ രൂപം മാത്രമാണ് ഈ തത്വം.

അതുകൊണ്ട് തന്നെ, സമ്പൂർണ്ണ യുദ്ധങ്ങളുടെ (total war) ആഘാതവും ജനകീയ ജനാധിപത്യത്തിന്റെ വളർച്ചയും കണക്കിലെടുക്കുമ്പോൾ ക്ഷേമരാഷ്ട്രത്തിന്റെ ഉദയം ഏറെക്കുറെ അനിവാര്യമായിരുന്നു. സമീപകാലത്ത് ക്ഷേമരാഷ്ട്രം വിവാദമായിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, അത് ഗവൺമെന്റിനെക്കുറിച്ചുള്ള സ്വാഭാവികമായ സങ്കൽപ്പങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള വ്യതിചലനം ആയതുകൊണ്ടല്ല. മറിച്ച്, അതിന്റെ തന്നെ നിലനിൽപ്പിന്റെ ആധാരശിലകളെ (legitimacy) തകർക്കുന്ന രീതിയിൽ അത് അമിതമായി വ്യാപിച്ചതുകൊണ്ടാണ്.

അമേരിക്കൻ, യൂറോപ്യൻ ഉദാഹരണങ്ങളിൽ നിന്ന് നമുക്കറിയാവുന്നത് പോലെ, ക്ഷേമപദ്ധതികൾ സാമൂഹികമായി അസ്ഥിരമായ ഒരു കീഴ്ത്തട്ടിനെ (dysfunctional underclass) സൃഷ്ടിക്കാൻ ഇടയാക്കിയേക്കാം. ജോലി ചെയ്യാനോ ഉത്തരവാദിത്തങ്ങൾ ഏറ്റെടുക്കാനോ തയ്യാറാകാതെ തലമുറകളോളം ഇത്തരം ആനുകൂല്യങ്ങളിൽ മാത്രം കഴിയുന്നവർക്ക്, മറ്റുള്ളവരോട് ഉത്തരം പറയാനുള്ള (accounting to others) ശീലം നഷ്ടപ്പെടുന്നു. അവർ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ തള്ളിപ്പറയുകയും സമൂഹത്തിന്റെ ഐക്യത്തെ തകർക്കുന്ന സാമൂഹിക വൈകല്യങ്ങളിൽ (social pathologies) തളയ്ക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഉദ്ദേശിച്ചതിന് നേർവിപരീതമായ ഫലമാണ് ഇതുണ്ടാക്കിയത്. ഇതിന് ഒരു പരിധിവരെ കാരണം 'ലിബറൽ ചിന്താഗതി' (liberal mind-set) ആണ്. സമ്പന്നർക്ക് മാത്രമേ യഥാർത്ഥ സ്വാതന്ത്ര്യമുള്ളൂ എന്നും അതിനാൽ അവർക്ക് മാത്രമേ ഉത്തരവാദിത്തമുള്ളൂ എന്നും ഈ ചിന്താഗതി വിശ്വസിക്കുന്നു. ലിബറൽ കാഴ്ചപ്പാടിൽ പാവപ്പെട്ടവരും, അഗതികളും, പാർശ്വവൽക്കരിക്കപ്പെട്ടവരും സഹജമായിത്തന്നെ കുറ്റമറ്റവരാണ്; അവരുടെ പെരുമാറ്റത്തിൽ നിന്ന് ഉണ്ടാകുന്ന മോശമായ ഒന്നിനും അവരെ കുറ്റപ്പെടുത്താൻ സാധിക്കില്ല. അവർക്ക് ഉത്തരവാദിത്തങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കാനുള്ള 'ശാക്തീകരണം' (empowerment) ലഭിച്ചിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ അവർ സ്വന്തം ജീവിതത്തിന് ഉത്തരവാദികളല്ല എന്നും ഇക്കൂട്ടർ കരുതുന്നു. അവരുടെ അവസ്ഥയുടെ ഉത്തരവാദിത്തം ഭരണകൂടത്തിനാണ്. ഭരണകൂടത്തിന്റെ തന്നെ ദാനധർമ്മങ്ങൾ (state benevolence) ഭാഗികമായി കാരണമായ ഈ കുറവുകൾ പരിഹരിക്കാൻ ഭരണകൂടം ഇനി എന്ത് ചെയ്യണം എന്നത് മാത്രമാണ് അവരുടെ മുന്നിലുള്ള ഏക ചോദ്യം.

എന്നാൽ കാര്യങ്ങളെ അത്തരത്തിൽ കാണുന്നത് ഗവൺമെന്റിനെക്കുറിച്ചുള്ള തെറ്റായ ഒരു സങ്കൽപ്പമാണ് പ്രകടമാക്കുന്നത്. ഭരണകൂടം വിനിയോഗിക്കുന്ന

ഉത്തരവാദിത്തങ്ങൾ വേരൂന്നിയിരിക്കുന്നത് പൗരന്മാർ പരസ്പരമുള്ള ഉത്തരവാദിത്തബോധത്തിലാണ് (accountability of citizens). ഒരു വിഭാഗം ആളുകളെ ഉത്തരവാദിത്തങ്ങളിൽ നിന്ന് ഭരണകൂടം മോചിപ്പിക്കുമ്പോൾ (unaccountable class), അത് സ്വന്തം നിലനിൽപ്പിന്റെ ആധാരശിലയായ ആ ബന്ധത്തെത്തന്നെയാണ് തകർക്കുന്നത്. ഇതിലൂടെ ഗവൺമെന്റ് അതിന്റെ അധികാരപരിധി ലംഘിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്.

ലിബറൽ ചിന്താഗതി ഗവൺമെന്റിനെക്കുറിച്ച് രൂപപ്പെടുത്തിയ സങ്കൽപ്പത്തെ കൺസർവേറ്റീവുകൾ ആഴമേറിയ സംശയത്തോടെയാണ് വീക്ഷിക്കുന്നത്. ലിബറൽ ലോകവീക്ഷണത്തിൽ—ജോൺ റോൾസിന്റെ (John Rawls) ദർശനങ്ങളിൽ ഇത് ഉദാത്തമായി ആവിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്—സാമൂഹിക വിഭവങ്ങൾ (social product) വിഭജിച്ചു നൽകാനാണ് ഭരണകൂടം നിലകൊള്ളുന്നത്. അവിടെ സമ്പന്നർ യഥാർത്ഥത്തിൽ സമ്പന്നരല്ല, കാരണം ആ സമ്പത്തിന്മേൽ അവർക്ക് ഉടമസ്ഥാവകാശമില്ല. ലിബറലുകളുടെ കണ്ണിൽ, വിതരണം ചെയ്യപ്പെടുന്നത് വരെ എല്ലാ വിഭവങ്ങളും ഉടമസ്ഥനില്ലാത്തവയാണ്. നമ്മുടെ സ്വതന്ത്ര കരാറുകളുടെ ധാർമ്മിക പാരമ്പര്യത്തെയോ (moral legacy), ഭരണകൂടത്തിന്റെ ആനുകൂല്യങ്ങളിൽ കഴിയുന്ന ഒരു വിഭാഗം (state-subsidized underclass) ഉണ്ടാക്കുന്ന ധാർമ്മിക പ്രത്യാഘാതങ്ങളെയോ പരിഗണിക്കാതെ, കേവലം ഒരു 'നീതി' (fairness) എന്ന തത്വത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് ഭരണകൂടം ഈ വിഭവങ്ങൾ വിതരണം ചെയ്യുന്നത്.

അതുകൊണ്ട് തന്നെ ലിബറൽ കാഴ്ചപ്പാടിൽ, എല്ലാ പൗരന്മാർക്കും അവകാശപ്പെട്ട വിഭവങ്ങൾ പിടിച്ചെടുക്കുകയും പിന്നീട് അവ വിതരണം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു കലയാണ് ഭരണകൂടം. (ഇത് സമ്പന്നരോടുള്ള കടുത്ത നിലപാടായി തോന്നാമെങ്കിലും, യഥാർത്ഥത്തിൽ അവർക്ക് ഇത് മനഃശാസ്ത്രപരമായി

സൗകര്യപ്രദമാണ്; കാരണം സ്വന്തം സമ്പത്തിന് മറുപടി നൽകാനുള്ള ഉത്തരവാദിത്തത്തിൽ നിന്ന് ഇത് അവരെ മോചിപ്പിക്കുന്നു). ഈ കാഴ്ചപ്പാട് അനുസരിച്ച്, നമ്മുടെ സ്വതന്ത്രമായ കരാറുകളിലൂടെയോ അയൽക്കാരോട് ഉത്തരവാദിത്തം പുലർത്താനുള്ള നമ്മുടെ സഹജമായ താല്പര്യത്തിലൂടെയോ രൂപപ്പെട്ട ഒരു സാമൂഹിക ക്രമത്തിന്റെ പ്രതിഫലനമല്ല ഭരണകൂടം. മറിച്ച്, അതിന്റെ ഭരണപരമായ 'നീതി' (fairness) എന്ന സിദ്ധാന്തത്തിന് അനുസൃതമായി നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടതും, മുകളിൽ നിന്നുള്ള ഉത്തരവുകളിലൂടെ (top-down decrees) ജനങ്ങളുടെ മേൽ അടിച്ചേൽപ്പിക്കുന്നതുമായ ഒരു സാമൂഹിക ക്രമത്തിന്റെ സ്രഷ്ടാവും മാനേജരുമാണ് ഭരണകൂടം.

എവിടെയൊക്കെ ഈ ലിബറൽ സങ്കല്പം വിജയിക്കുന്നുവോ, അവിടെയെല്ലാം ഗവൺമെന്റ് അതിന്റെ ശക്തി വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും അതേസമയം അതിന്റെ ആന്തരികമായ അധികാരം (inner authority) നഷ്ടപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. അത് ഫിലിപ്പ് ബോബിറ്റ് വിശേഷിപ്പിച്ച 'മാർക്കറ്റ്-സ്റ്റേറ്റ്' (market-state) ആയി മാറുന്നു. അത്തരം ഭരണകൂടങ്ങൾ നികുതിക്ക് പകരമായി പൗരന്മാർക്ക് ചില ആനുകൂല്യങ്ങൾ വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്നു; കരാറിലെ വ്യവസ്ഥകൾ പാലിക്കുന്നതിനപ്പുറം യാതൊരുവിധത്തിലുള്ള വിശ്വസ്തതയോ വിധേയത്വമോ അത് ആവശ്യപ്പെടുന്നുമില്ല.

എന്നാൽ ഇത്തരമൊരു ഭരണകൂടത്തിന് ഒരു രാഷ്ട്രത്തിന്റെ സനാതന മൂല്യങ്ങളെ (ethos) പ്രതിഫലിപ്പിക്കാൻ കഴിയില്ല. ഒരു സാധാരണ ചെയിൻ സ്റ്റോറിനോട് തോന്നുന്ന താല്പര്യത്തിനപ്പുറം യാതൊരു വിശ്വസ്തതയും ജനങ്ങളിൽ ഉണർത്താൻ അതിന് സാധിക്കില്ല. യൂറോപ്പിലെ സോഷ്യൽ ഡെമോക്രസികളിൽ സംഭവിക്കുന്നത് പോലെ, രാജ്യത്തോടും അതിന്റെ ചരിത്രത്തോടുമുള്ള ദേശസ്നേഹവും പൊതുവായ ആഭിമുഖ്യവും അഭിമാനവുമെല്ലാം വെറും പേരിന് മാത്രമുള്ള ചില പ്രകടനങ്ങളായി ചുരുങ്ങുന്നു.

മൊത്തത്തിലുള്ള രാഷ്ട്രീയ വർഗ്ഗത്തെ ജനങ്ങൾ പരിഹാസത്തോടെയും അവജ്ഞയോടെയും നോക്കിക്കാണാൻ തുടങ്ങുന്നു. ഭരണകൂടം 'നമ്മുടേത്' എന്ന നിലയിൽ നിന്ന് മാറി 'അവരുടേത്' ആയി മാറുന്നു—നമ്മുടെ ഭൗതിക സുഖസൗകര്യങ്ങൾക്കായി (creature comforts) നാം ആശ്രയിക്കുന്ന, എന്നാൽ നമുക്ക് അപരിചിതമായ ഏതോ ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥ മേധാവിത്വത്തിന്റെ (bureaucracy) സ്വത്തായി അത് മാറുന്നു.

ഭരണകൂടത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഈ സങ്കൽപ്പത്തിൽ വന്ന മാറ്റം വളരെ ശ്രദ്ധേയമാണ്. എന്നാൽ അമേരിക്കയിൽ ഈ പ്രക്രിയ ഇതുവരെ പൂർണ്ണമായിട്ടില്ല. സാധാരണക്കാരായ അമേരിക്കക്കാർക്ക് ഇപ്പോഴും തങ്ങളുടെ ഭരണകൂടത്തെ ദേശീയ ഐക്യത്തിന്റെ പ്രകടനമായി കാണാൻ കഴിയുന്നുണ്ട്. അവർ തങ്ങളുടെ പതാകയിലും സൈന്യത്തിലും ദേശീയ ചടങ്ങുകളിലും പ്രതീകങ്ങളിലും അഭിമാനം കൊള്ളുന്നു. തങ്ങളുടേതായ പ്രാദേശിക ക്ലബ്ബുകൾക്കായി സമയവും പണവും ഊർജ്ജവും നൽകിക്കൊണ്ട് അമേരിക്ക എന്ന ഈ വലിയ ഉദ്യമത്തിൽ (American venture) പങ്കാളികളാകാൻ അവർ വഴികൾ തേടുന്നു.

തങ്ങളുടെ രാജ്യത്തിന്മേൽ ഉടമസ്ഥാവകാശം സ്ഥാപിക്കാനും അത് അയൽക്കാരുമായി പങ്കിടാനും അവർ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. തർക്കങ്ങളിൽ നിന്ന് ഇടവേളയെടുത്ത്, പങ്കിട്ട സാമൂഹികവും രാഷ്ട്രീയവുമായ പാരമ്പര്യത്തെ വീണ്ടും മുറുകെ പിടിക്കാനും ഭരണകൂടത്തിലെ ഉന്നത പദവികളെ ബഹുമാനത്തോടെ നോക്കിക്കാണാനും അവർക്ക് സാധിക്കുന്നു. പ്രധാനപ്പെട്ട കാര്യങ്ങളിൽ, പ്രസിഡന്റ് ഒരു രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടിയെയോ പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തെയോ അല്ല, മറിച്ച് രാഷ്ട്രത്തെയാണ് പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നതെന്ന് അവർ വിശ്വസിക്കുന്നു—അതായത് നമ്മെ ഓരോരുത്തരെയും; ഈ മണ്ണിൽ നമ്മെ ഒന്നിപ്പിച്ച ആ 'സ്വതസിദ്ധമായ ക്രമത്തിൽ' (spontaneous order) നാം എല്ലാവരും ഒന്നാണെന്ന് അവർ വിശ്വസിക്കുന്നു.

മറ്റൊരു വിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, സാധാരണക്കാരായ അമേരിക്കക്കാർക്ക് ഭരണകൂടത്തെക്കുറിച്ച് സ്വാഭാവികമായ ഒരു കാഴ്ചപ്പാടുണ്ട്. അത് വിഭവങ്ങൾ വിതരണം ചെയ്യുന്ന ഒരു യന്ത്രം (redistributive machine) എന്ന നിലയിലുള്ള ലിബറൽ ഭരണകൂട സങ്കല്പത്തിന് തികച്ചും വിരുദ്ധവുമാണ്. ലിബറൽ ആശയങ്ങളെ എതിർക്കുമ്പോൾ, തങ്ങൾ യഥാർത്ഥവും സ്വാഭാവികവുമായ മറ്റൊരു ബദലിനെയാണ് ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുന്നതെന്ന് കൺസർവേറ്റീവുകൾ വ്യക്തമാക്കേണ്ടതുണ്ട്. നമ്മൾ പരസ്പരം പുലർത്തുന്ന ആഴത്തിലുള്ള ഉത്തരവാദിത്തബോധത്തിന്റെ (accountability) പ്രതീകാത്മകവും ആധികാരികവുമായ രൂപമാണ് ഗവൺമെന്റ്; ആ ഭരണകൂടത്തെയാണ് അവർ സംരക്ഷിക്കുന്നത്."

ഇതിനർത്ഥം കൺസർവേറ്റീവുകൾ ഗവൺമെന്റിന്റെ പങ്ക് തീരെ കുറയ്ക്കണം എന്നാഗ്രഹിക്കുന്ന 'ലിബർട്ടേറിയൻ' (libertarian) സങ്കൽപ്പത്തോട് ചേർന്നുനിൽക്കുന്നവർ എന്നല്ല. ആധുനിക സമൂഹങ്ങളുടെ വളർച്ച പഴയകാലത്തെ സ്വതന്ത്ര കൂട്ടായ്മകൾക്ക് പരിഹരിക്കാൻ കഴിയാത്ത പുതിയ സാമൂഹിക ആവശ്യങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഇതിനുള്ള ശരിയായ മറുപടി ക്ഷേമം, ആരോഗ്യം, വിദ്യാഭ്യാസം തുടങ്ങിയ മേഖലകളിൽ നിന്ന് ഭരണകൂടത്തെ പൂർണ്ണമായി വിലക്കുക എന്നതല്ല; മറിച്ച്, പൗരന്മാരുടെ സ്വയംസന്നദ്ധമായ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് (citizens' initiatives) വീണ്ടും നേതൃസ്ഥാനം ഏറ്റെടുക്കാൻ കഴിയുന്ന തരത്തിൽ ഭരണകൂടത്തിന്റെ പങ്കിനെ പരിമിതപ്പെടുത്തുക എന്നതാണ്.

കൺസർവേറ്റീവുകൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നത് 'പൊതുജന താല്പര്യത്താൽ' (public spirit) നയിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു സമൂഹമാണ്. എന്നാൽ അത്തരമൊരു താല്പര്യം വളരുന്നത്, സ്വന്തം നിലയ്ക്ക് പ്രവർത്തിക്കാനും അതിന്റെ ഫലത്തിൽ സന്തോഷം കണ്ടെത്താനും സ്വാതന്ത്ര്യമുള്ള

മനുഷ്യർക്കിടയിൽ മാത്രമാണ്. പൊതുജന താല്പര്യം എന്നത് ഒരുതരം സ്വകാര്യ സംരംഭമാണ് (private enterprise); ഭരണകൂടം അത് ഏറ്റെടുക്കുമ്പോൾ ആ ആവേശം മരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് കോണ്ടിനെന്റൽ യൂറോപ്പിൽ സ്വകാര്യ ജീവകാരുണ്യ പ്രവർത്തനങ്ങൾ ഏതാണ്ട് പൂർണ്ണമായും അപ്രത്യക്ഷമായത്; എന്നാൽ ആംഗ്ലോസ്ഫിയർ (Anglosphere) രാജ്യങ്ങളിൽ അത് ഇന്നും തഴച്ചുവളരുന്നു. കാരണം, താൻ അനുഭവിക്കുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന് മറ്റുള്ളവരോട് ഉത്തരവാദിത്തമുണ്ടെന്ന് അവിടുത്തെ 'കോമൺ ലോ' (common law) നീതിസങ്കല്പം ഓരോ പൗരനെയും ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു.

അതുകൊണ്ട് തന്നെ, ഭരണകൂടത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ അധികാരപരിധി നിശ്ചയിക്കാനും, ഏത് പരിധിക്ക് അപ്പുറമാണ് ഭരണകൂടത്തിന്റെ ഇടപെടൽ ഒരു പൗരന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്മേലുള്ള കടന്നുകയറ്റമാകുന്നത് എന്ന് അടയാളപ്പെടുത്താനും കൺസർവേറ്റീവുകൾക്ക് ബാധ്യതയുണ്ട്. എന്നാൽ വോട്ടർമാരുടെ മുന്നിൽ വിശ്വസനീയമായ ഒരു കർമ്മപദ്ധതി (blueprint) അവതരിപ്പിക്കുന്നതിൽ അവർ പരാജയപ്പെട്ടു എന്നാണ് എനിക്ക് തോന്നുന്നത്. തങ്ങൾ വാദിക്കുന്നത് ഭരണകൂടത്തിൽ നിന്നുള്ള മോചനത്തിനല്ല, മറിച്ച് മറ്റൊരു തരത്തിലുള്ള, കൂടുതൽ മെച്ചപ്പെട്ട ഒരു ഭരണകൂടത്തിന് വേണ്ടിയാണെന്ന് അവർ തിരിച്ചറിയാത്തതാണ് ഇതിന് കാരണം—നമ്മൾ ഒരു രാഷ്ട്രമായി ഒന്നുചേരുമ്പോൾ, നമ്മുടെ അയൽക്കാർക്കായി നാം വിട്ടുകൊടുക്കുന്ന സർവ്വതിനെയും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു ഭരണകൂടമാണത്.

****